

gèner a Ginebra. Brahimi: “Em vaig adonar que aquest procés tardaria molt a tirar endavant”.

Però el que passa és que es pensaven que el règim cauria fàcilment: una gran confusió. Síria té un Estat, un exèrcit, i es pensaven que cauria igual que Líbia.

—Podria caure en algun moment, el règim d’Al-Assad?

—De moment encara és president i Rússia i Iran li donen suport.

—Hi ha algun pla que penseu que podria posar fi al conflicte?

—La situació a l’Iraq ens indica que la intervenció militar és una manera molt i molt perillosa de solucionar els problemes. La intervenció de l’ONU ja és una altra cosa. Si hi hagués una missió de pau que sortís d’una solució acordada, això seria molt diferent.

—Com hauria de ser una missió com la que proposeu?

—Les Nacions Unides tenen, si no vaig errat, 20.000 o 30.000 soldats que podrien ajudar els sirians a implementar alguna cosa que s’hagués acordat. I llavors caldria enfrontar-se a l’ISIS, a Jabhat al-Nusra i d’altres grups radicals. Però primer els sirians haurien d’acceptar la intervenció de l’ONU. Això no sembla probable ni per avui ni per demà, però el conflicte s’ha de resoldre. I es resoldrà, en algun moment. La pregunta és:

quants morts i quanta destrucció haurà d’haver-hi abans no es resolgui? Hi ha qui diu que Homs sembla Berlín l’any 1945.

—El recent alto el foc a Homs, podria ser un model per a altres indrets com Alep?

—El Govern ha deixat morir de fam la població fins a la rendició. La negociació a Homs va tenir lloc en el marc del projecte de guerra del Govern i va conduir a la victòria del Govern. Però moltes de les coses que han passat en l’última fase de les negociacions a Homs podrien formar part d’un procés de pau. En ocasions prèvies, molts dels qui es rendien han estat detinguts. Corre el rumor que alguns han estat torturats o fins i tot morts.

—Quin paper fan els països que donen suport a cadascun dels bàndols?

—Els russos han dit repetidament que no depenia d’ells demanar al president Al-Assad d’abandonar el càrrec: “Nosaltres no tenim tanta influència sobre Al-Assad, encara que volguéssim”, deien. Els iranians van dir que accepten que la crisi s’ha de solucionar amb negociacions, que al final hi ha d’haver eleccions lliures i justes i que això ho podria organitzar

i controlar les Nacions Unides. Però llavors van dir que, evidentment, Al-Assad tenia dret a resistir si ho volia. Tots tres —Rússia, l’Iran i l’Iraq— donen suport a Damasc i reparteixen molta ajuda; probablement diners i, de segur, armes.

—I l’oposició armada, quins suports té?

—Els saudites, els qatarians i els turcs donen suport a tota mena de grups polítics i armats. El ministre d’Afers Estrangers de l’Aràbia Saudita va dir diverses vegades que el poble siria s’està defensant contra un règim brutal i que és legítim ajudar-lo a protegir-se.

—Ens ha arribat la informació que els saudites fins i tot no van voler reunir-se amb vos.

—Això és un fet. Em penso que no els agradava el que jo deia sobre una resolució pacífica i negociada amb concessions per totes dues bandes. Això només són suposicions meves perquè no els vaig sentir dir-ne res. La ironia és que veus pagades pel règim afirmen que jo sóc un home de l’Aràbia Saudita!

—Podria ser que els saudites i els iranians trobessin una solució si s’asseguessin junts en comptes de deixar que els seus representants

es barallessin per qui dominarà la regió?

—L'Aràbia Saudita és un país molt important. El rei Abdullah és un home molt savi i els iranians, crec jo, amb el nou govern que tenen, també volen ser constructius i responsables. Tots dos països tenen responsabilitat. La regió ha de començar a debatre, però no pas sobre com pot ajudar les parts bel·ligerants, sinó com pot ajudar el poble sirianès, els seus veïns. L'altre país que hi pot contribuir és Egipte.

—Fins a quin punt aquest conflicte representa una amenaça per a Israel?

—A Israel estan molt contents. Les coses els van molt i molt bé. Si Al-Assad se'n va, perfecte; si Al-Assad es queda, perfecte. Síria s'està debilitant. Síria tenia una mena d'arma estratègica amb les seves armes químiques, i això s'ha acabat. Per tant, Israel ho està fent molt bé, moltes gràcies. No us heu d'amoïnar per ells.

—Sembla com si diguéssiu que els israelians estan relaxats i que pensen: “Magnífic, els nostres enemics s'estan matant entre ells”. Tan cínic és, el món?

—Estic convençut que ho pensen. És un punt de vista realista. Pregunteu-ho als vostres amics israelians; us diran que és així.

—Quina és la veritable història sobre l'ús d'armes químiques en aquesta guerra?

—Que se n'han utilitzat, però hi ha visions divergents quant als culpables. Les Nacions Unides van rebre una petició específica del Consell de Seguretat per determinar si es van fer servir armes químiques. No tothom està d'acord que fos el govern sirianès qui va usar-ne.

—Occident ho considera un fet, que el Govern sirianès en va ser responsable.

—Com us deia, la missió d'investigació de l'ONU tenia l'ordre estricta de no intentar determinar quina part n'era responsable. Ara, pel poc que sé, sí que sembla que a Khan al-As-sal, al nord, la primera vegada que es van fer servir armes químiques, hi ha una certa probabilitat que fos l'oposició. Pel que fa a l'ús d'armes

“El president Al-Assad (en la foto) va ser un obstacle enorme. El règim sirianès només va venir a Ginebra per quedar bé amb els russos”.

químiques el 21 d'agost de 2013 als suburbis de Damasc, és un fet per a Occident i potser per a la majoria de gent de la regió que la responsabilitat va ser del règim. Moscou i Teheran diuen que estan segurs que el Govern no n'ha fet servir enlloc. És una llàstima que l'ONU tingués instruccions severes de no intentar acusar ningú. Més recentment, han tornat a aparèixer acusacions per l'ús de substàncies químiques. Espero que aquesta vegada l'ONU rebi l'encàrrec de fer tot el que pugui per descobrir-ne el culpable.

—Quina conseqüència va tenir que el president dels Estats Units, Barack Obama, no fes res després que s'utilitzés gas verinós a Síria; després que es traspasés dues vegades la línia vermella? La negativa (o la incapacitat) dels Estats Units d'intervenir, és un presagi perillós?

—Jo crec que Obama (i els russos) van decidir que, més que emprendre accions sancionadores, havien de solucionar el problema a l'arrel, i pot ser que ho hagin fet. Des del seu punt de vista, i d'Israel, aquesta solució és millor. Però molts sirians de tots dos bàndols estan més aviat descontents que el govern abandoni les úniques

armes estratègiques que té; una arma que es va adquirir amb un cost enorme per al poble sirianès.

—Com penseu que acabarà, Síria?

—Es convertirà en una altra Somàlia. No es dividirà, com molta gent ha predit. Serà un Estat fracassat, amb senyors de la guerra pertot arreu.

—Què pot fer-hi, la comunitat internacional, en concret Europa? Què hauria de fer Alemanya?

—Els vostres governs saben el perill que suposa aquesta crisi i la importància que té donar suport a una solució política.

—Us referiu als 320 alemanys que fins ara s'han unit a l'ISIS?

—I als 500 o 600 francesos, als 500 o 600 britànics, i un llarg etcètera. Hi ha uns quants milers de no sirians. Mare meva! Són compatriotes vostres, que s'entenen a Síria i que formen part de l'ISIS, que creuen que s'ha de construir un Estat islàmic a tot arreu del món, començant per Berlín. Això sí que és una amenaça per a vosaltres, oi?

Susanne Koelbl

© *Der Spiegel*

Traducció d'Arnau Figueras

XINA

Estudiants i espies

Un moment de la prova Gaokao, que determina la sort dels estudiants a l'hora de triar carrera.

Els alumnes xinesos utilitzen aparells d'alta tecnologia de fabricació pròpia per copiar en els exàmens. Abans de la prova Gaokao d'enguany, la policia va confiscar eines que serien molt útils per a l'NSA.

Els alumnes xinesos han estat molt temps preparant-se les proves finals. No es tractava només de memoritzar textos, sinó d'aprendre fórmules i símbols de taules, i sembla que també aprenien a fer servir solda-

dors i tornavisos. Com a preludi de les proves finals d'aquest any, la policia ha confiscat aparells d'alta tecnologia que feien servir els alumnes per polir els seus resultats. Els apunts en notetes, això era fa temps.

Les imatges als mitjans xinesos mostren aquests aparells que, aparentment, han construït els mateixos alumnes. S'han confiscat a 40 estudiants, que havien de fer un examen d'aptitud per a estudis tecnològics,